

Arrest

nr. 39 919 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2010, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, dient op 30 januari 2007 een asielaanvraag in.

Op 25 mei 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 3 201 van 26 oktober 2007 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 10 januari 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 januari 2008. Verzoeker tekent tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een annulatieberoep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 18 721 van 17 november 2008 het beroep verwerpt.

Op 11 maart 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 25 maart 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 juli 2008.

Op 1 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 21 127 van 30 december 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het annulatieberoep.

Op 17 april 2009 dient verzoeker zich aan bij de gemeente om informatie in te winnen met het oog op het afsluiten van een huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 31 juli 2009 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met de Belgische T. S.

Op 10 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belgische onderdaan. Aan verzoeker wordt gevraagd om binnen de 3 maanden het bewijs van een duurzame relatie voor te leggen.

Op 8 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 12 januari 2010 ter kennis gebracht van verzoeker en is de bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben door middel van foto's waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden en verklaringen van derden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 8 EVRM:

Dat iedereen recht heeft op een familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker wenst samen te wonen met mevrouw T. (...).

Dat verzoeker met haar wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt sedert juli 2007.

Dat het onredelijk zou zijn om verzoeker en zijn partner uit elkaar te halen.

De negatieve beslissing is aldus een duidelijke schending van het recht op een gezinsleven van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) de eerbiediging waarborgt van het recht op een gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Verwerende partij meent dat in de in casu bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven inhoudt. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij vervolgt dat in casu geen sprake is van een duurzame relatie tussen verzoeker en mevrouw T. Verzoeker toonde niet op afdoende wijze de duurzame relatie aan. Verzoeker kan zich dan ook bezwaarlijk beroepen op een vermeende relatie met zijn partner zodat een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. In zijn verzoekschrift houdt verzoeker uiterst vaag en ongestaafd voor dat hij wenst samen te wonen en een duurzame relatie heeft sedert juli 2007 maar hij blijft volgens verwerende partij in gebreke hiervan enig bewijs te leveren. Bovendien merkt de verwerende partij op dat de verklaring van wettelijke samenwoning pas op 31 juli 2009 werd afgelegd. Naast een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM houdt verwerende partij tenslotte nog voor dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt volgens verwerende partij de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat het onredelijk is om verzoeker en zijn partner uit elkaar te halen en dat de negatieve beslissing een duidelijke schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven van verzoeker.

De Raad merkt vooreerst op dat het begrip “gezinsleven” in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wettelijk samenwoont met zijn partner zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn partner beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen

van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In casu werd een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie ingediend. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij sedert juli 2007 wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met mevrouw T. Hiermee betwist noch weerlegt hij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat hij slechts via foto's waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en via verklaringen van derden tracht te bewijzen dat hij een relatie heeft. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij behoort om de bewijswaarde van de stukken te evalueren en dat het niet aan de Raad toekomt om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Verzoeker is onderworpen aan artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, wat hij zoals hiervoor is gebleken, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoeker vrij zich te laten vergezellen van zijn partner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. In casu toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Bovendien indien er dan toch sprake zou zijn van een scheiding, betreft het een tijdelijke scheiding daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en wanneer zijn binnenkomstdocumenten in orde zijn. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris of diens gemachtigde, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, in casu niet als onrechtmatig worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET